

изходно. И тукъ именно се извършва онзи актъ на отчаяна храбростъ и самопожертвуване, каквото рѣдко се срѣща въ анализѣ дори на всемирната военна история, който актъ покри на вѣчни врѣмена съ неувѣдаема слава българското опълчение и неговитѣ доблестни водители — руски офицери По единъ сборенъ сигналъ, даденъ отъ конния юначенъ командиръ подполковникъ Калитинъ — дружината, или по-точно нейнитѣ малобройни остатки се събиратъ въ стройна и сгъстена колона, окрилена отъ величествената сѣнка на своето свещено знаме, тѣ се хвърлятъ въ третя и послѣдна атака срѣщу настѣпающия врагъ, твърдо рѣшени: или да измратъ до единъ, или да си пробиятъ пѣтъ. Въ първия моментъ на тая знаменита борба знаменосца Маргинъ, който лично бѣ получилъ Самарското знаме отъ ржката на великия князь Николая въ Пloeщъ, пада убитъ на мѣстото си. Знамето се поема веднага отъ другъ опълченецъ, но и него постига сжщата участъ. Така се изредиха троица знаменосци. Най-послѣ самъ полковникъ Калитинъ, ржководящъ боя на конь, взема * знамето, на което дрѣжката е била вече прѣчупена отъ турскитѣ куршуми и съ викъ „подиръ знамето юнаци“ — посочва да възвие своя конь назадъ, за да запази спасената светиня. Но едва успѣлъ да произнесе своята команда, храбрия командиръ пада отъ коня си мъртавъ, пронизанъ въ шията и гърдитѣ отъ два неприятелски куршума

Опълченцитѣ, смѣсени вече съ тържествующия побѣдоносенъ неприятель, се спущатъ съ послѣдняя яростъ върху му и съ окървавенитѣ си щикове го

* У С. Кисова е казано, че знамето било подадено Калитину, безъ да се спомене отъ кого.